

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/113/2017                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8211203396                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 16.08.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Oľga Trnková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:8211203396.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. L., bývajúceho V., zastúpeného JUDr. Jánom Jurčom, advokátom, so sídlom Bardejov, Partizánska 5, proti žalovaným 1/ Ing. I. O., bývajúceho G., 2/ Z. O., bývajúceho G., 3/ X. O. bývajúcej G., 4/ V. O., bývajúceho G., 5/ F. Y., bývajúceho H., 6/ I. Y., bývajúceho H., 7/ I. Y., bývajúceho H., 8/ S. I. bývajúcej G., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 3 C 103/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. februára 2017 sp.zn. 14 Co 26/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ a 8/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov rozsudkom z 21. januára 2016 č.k. 3 C 103/2011-229 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovaným 1/ až 8/ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - k parcele č. CKN č. 133/1 o výmere 444 m<sup>2</sup> záhrady zapísané na LV č. XXX pre kat. územie V., vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že podanú žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože žalovaní 1/ až 8/ nadobudli vlastnícke právo k spornej parcele zákonným spôsobom, či už v rámci dedičských konaní, resp. na základe zmlúv v zmysle ustanovenia § 132 Občianskeho zákonníka, pričom zo strany žalobcu nebolo preukázané, aby žalobca, resp. jeho právni predchodcovia užívali spornú parcelu, aby súd mohol posúdiť vznik vlastníckeho práva na strane žalobcu titulom vydržania.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. februára 2017 sp.zn. 14 Co 26/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení uviedol, že v posudzovanej veci bolo povinnosťou žalobcu žiadajúceho určenie vlastníctva titulom vydržania preukázať dobrú vieru, či dobromyseľnú držbu, pričom žalobca tieto skutočnosti v konaní pred súdom prvej inštancie, napriek poučeniu o dôkaznej povinnosti, nespĺnil.

3. Žalobca proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal 12. mája 2017 dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V dovolaní uviedol, že nesúhlasí s tvrdením odvolacieho súdu o nesplnení jeho dôkaznej povinnosti, pretože súd prvej inštancie pochybil pri aplikácii ust. § 153 ods. 1 O.s.p. a odvolací súd pochybil pri aplikácii ust. § 389 písm. b/ a c/ CSP, a to tým, že pri hodnotení dôkazov neakceptoval obsah výpovede MUDr. Jozefa Šuchu. Súd prvej inštancie a aj odvolací súd sa nezmienili o tomto skutkovom stave, ktorý vzišiel z vykonaného dokazovania, a preto sú rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nepreskúmateľné. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie zidentifikovania predmetu konania pôvodnou pozemkovoknižnou parcelou, avšak súd prvej inštancie žalobu zamietol, prečo dokazovanie nevykonával vo svojom rozhodnutí neodôvodnil. Odvolací súd uvedené neodôvodnenie v rozhodnutí súdu prvej inštancie nahradil tak, že žalobca mal túto skutočnosť namietat' v rámci ROEP, v čom vidí žalobca odňatie možnosti konať pred súdom a mať právo na spravodlivý proces. Žalobca tiež vidí odňatie možnosti konať pred súdom a mať právo na spravodlivý proces aj v tom, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd sa s návrhom na vykonanie dokazovania vyplývajúceho z jeho podania zo dňa 14. januára 2015 nezaoberali. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a v ďalšom konaní rozhodnúť aj o trovách odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Žalovaná 8/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že všetky dôkazové materiály na preukázanie vlastníctva ich parcely už boli predložené súdu, o čom už bolo rozhodnuté v ich prospech. Opätovne preto trvá na tom, že parcela patrí im a sú jej skutoční vlastníci.

5. Žalovaný 4/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca proti nim podal viacero obvinení, proti ktorým súdu doručili dôkazy získané na príslušných úradoch, ktoré potvrdili nepravdivosť jeho ničím nepodložených tvrdení. Žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by podporil jeho tvrdenia, preto žiada dovolací súd o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (pozri napríklad sp.zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade žalobca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a

právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

13. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle §

420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.